

Arrest

nr. 286 673 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché H. NUYS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren en getogen in het dorp Abqol (district Baghlane Jadid, provincie Baghlan) in een streek die werd gedomineerd door de taliban. U bent soennitisch moslim en behoort tot de Moghol-stam net zoals uw vader; uw moeder is op haar beurt een Pashtunse Nurzai. Zelf bent u religieus gehuwd met een dame genaamd B. M. en samen hebben jullie drie zonen en één dochter. Jullie woonden allen in bij uw ouders in Abqol. Uw vader verdient zijn brood met het verhandelen van koeien (i.e. kuddes aankopen en deze na enkele maanden terug verkopen aan een hogere prijs). Verder heeft u drie zussen, waarvan twee gevestigd in het naburige Haji Qalifa en één in uw eigen dorp. U ging nooit naar een reguliere school, maar volgde als kind wel koranlessen in de madrassa gedurende vier à vijf jaar. U heeft nooit gewerkt in Afghanistan en u vulde uw dagen met het zorgen voor uw vaders koeien.

Op een dag begaf u zich naar Shari Kuna (het districtscentrum dat onder controle van de overheid stond) om boodschappen te doen. Toen u daar in een restaurant aan het lunchen was, werd u plotseling benaderd door een politiemann die zich bij u vervoegde aan uw tafel. Hij vroeg u van welk dorp u afkomstig was, waarop u Abqol antwoordde, en hij vroeg u ook of u M. A. H., S. en S. (drie vooraanstaande talibanfiguren uit uw streek) kende. Hierop antwoordde u dat u hen wel kent maar dat u geen contact met hen hebt. Daarna lunchte de politiemann en verliet hij het restaurant; zelf begaf u zich terug naar huis.

's Anderendaags klopten er twee talibs aan uw deur die verkondigden dat ze u wilden meenemen. Uw vader probeerde nog te bemiddelen door hen te zeggen dat hij u naar hun rechter of commandant kon brengen mocht er iets zijn, maar zij luisterden niet en namen u onder dwang mee. De talibs brachten u naar een jungle waar twee andere mensen van een talibanrechtbank aanwezig waren. Daar werd u vastgebonden en op uw hele lichaam geslagen. De talibs beschuldigden u te hebben gespioneerd voor en informatie te hebben doorgegeven aan de politie. U ontkende dit, waarop zij u foto's toonden waarop u te zien was samen met de politiemann in het restaurant in Shari Kuna de dag voordien. U antwoordde geen informatie over hen te hebben doorgespeeld aan de politie, maar zij bleven u urenlang slaan tot bloedens toe, waardoor u dit leed uiteindelijk niet meer aankon en u genoodzaakt was (ten onrechte) toe te geven dat u dat toch had gedaan, opdat ze zouden stoppen met slaan. Vervolgens begonnen uw belagers u te filmen en diende u een bekentenis af te leggen. Er werden u namelijk twee incidenten gedictieerd – bij het ene werden twee talibs gedood door het leger in Jangal Bagh en bij het andere arresteerde het NDS er twee in Shara Gabib – en u moest die op film voordragen en zeggen dat u informatie over deze personen had doorgegeven aan de overheid.

Diezelfde avond brachten de talibs u naar het dorp Haji Qalifa, waar u werd opgesloten in een kamer bij een moskee. Gedurende de nacht hoorde u hen buiten communiceren door hun radio's zeggende dat ze u de dag nadien elders naartoe zouden brengen. Uit angst dat u zou worden vermoord besloot u rond middernacht te ontsnappen en sprong u naar buiten door een raamopening in de muur. U begaf zich daarna naar het huis van uw oom die drie blokken van de moskee woonde. 's Anderendaags brachten uw neven u naar het ziekenhuis van Shari Jedid; jullie reisden een stuk met de motorfiets, met de boot en met de auto. U was er drie dagen opgenomen, waarna uw vader en uw oom u naar Shari Kuna brachten waar u een onderkomen had bij familie van uw moeder. Uw vader nam toen foto's van uw verwonde lichaam met de intentie deze later samen met uw oom en een dorpsoudste te gaan voordragen aan een talibanrechter om aan te tonen hoe men u behandeld had. Bij thuiskomst ontdekte uw vader een dreigbrief van de taliban waarin u werd opgeroepen op hun rechtbank. Hij besprak vervolgens deze brief met de dorpsoudsten, die hem het advies gaven u weg te sturen en niet met de foto's naar de rechter te gaan omdat er bewijs was van uw bekentenis, zijnde de video. Na 7 à 8 dagen ondergedoken te leven in Shari Kuna vatte u uw vertrek aan op 12 of 13 mizan 1398 (Gregoriaanse kalender: 4 of 5 oktober 2019).

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u ongeveer één jaar en twee maanden later toekwam. Op 1 november 2020 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming. Enkele maanden na uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban naar uw huis en werden er bedreigingen geuit, hierbij verwijzend naar uw ontsnapping.

Mocht u terugkeren naar uw land van herkomst, vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (origineel), een dreigbrief (origineel), een bundel foto's en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder werd door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De reden hiervoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban.

Om te beginnen rijzen er twijfels omtrent het ontstaan van deze problemen. Naar eigen zeggen begon alles toen u op restaurant was in het districtscentrum, een politieman daar een kort gesprek met u aanknoopte en naderhand bleek dat iemand toen een foto van jullie had genomen die nadien in handen viel van de taliban (CGVS p.10-11). Deze gang van zaken kan echter weinig overtuigen, gelet op uw verklaringen over uw leefwereld en uw dagelijkse bezigheden in Afghanistan. Hiernaar gepeild, beschreef u dat u nooit gewerkt heeft en dat u zich nergens mee bezighield buiten het feit dat u dag in dag uit in uw huis bleef om voor de koeien te zorgen (CGVS p.8-9). Slechts één keer in de maand, om de twee maanden of driemaandelijks begaf u zich eens naar het districtscentrum voor boodschappen of nieuwe koeien (CGVS p.12-13). Met dit alles in het achterhoofd lijkt het toeval wel zeer groot dat er net op het moment van uw (korte) gesprek met de politieman iemand aanwezig was in het restaurant die u herkend had, en dat die persoon ook nog eens contact zou hebben met de taliban van uw streek, die toch wel behoorlijk ver van de stad af lag (i.e. zo'n 45 à 50 minuten met de auto; CGVS p.12). En mocht dit al het geval zijn, valt het bovendien moeilijk te begrijpen dat deze persoon zodanig gealarmeerd was door uw babbel met de politieagent dat hij besloot onmiddellijk een foto van jullie te nemen, vermits u zelf aangaf dat iedere dorpeling die de stad bezoekt wel eens ondervraagd wordt door de politie (CGVS p.15) en niets in uw dagelijks leven erop wees dat u ook maar enige banden had met de overheid. Nog minder plausibel is dat de taliban uit uw streek u kon herkennen aan de hand van de foto in kwestie, laat staan dat zij zo uw adres konden achterhalen. U stelde immers zelf dat de foto van veraf werd genomen, dat u erop stond in zij aanzicht en dat u niet doorhad dat iemand u aan het fotograferen was (CGVS p.14). Dat u er desondanks wel herkenbaar op was (CGVS p.14), kan bijgevolg moeilijk worden gevolgd daar u of de politieagent daar logischerwijze iets van opgemerkt moeten hebben, echter haalt u zo iets niet aan. Dat de taliban u kon herkennen omdat u 's anderendaags dezelfde kleren droeg als tijdens uw restaurantbezoek, zijnde uw gewoonlijke bruine kleren (CGVS p.14), lijkt overigens maar vergezocht aangezien menig persoon uit uw streek er een dergelijke kledingstijl op moet hebben nagehouden. Bij dit alles komt ook nog eens dat uw verklaringen over uw gesprek met de politieman niet volledig consistent bleken. U gevraagd letterlijk te beschrijven wat hij van u vroeg, verklaarde u dat, toen hij drie personen opnoemde, u antwoordde dat u hen kende, dat zij in uw dorp woonden en dat u verder enkel bezig was met uw koeien en daarom geen contact had met hen (CGVS p.12-13), zonder meer. U later gevraagd waarom deze agent niet meer druk op u uitoefende, beweerde u plots dat u hem ook zou geantwoord hebben dat alle plaatsen (rond uw dorp) onder de controle van die drie personen vallen (CGVS p.13), hetgeen meer informatie betreft dan u aanvankelijk aangaf. Daarnaast beschreef u in uw vrije relaas dat de politieman na jullie gesprek het restaurant verliet (CGVS p.10) terwijl u later preciseerde dat hij na jullie gesprek eerst nog bleef lunchen en daarna pas het restaurant verliet (CGVS p.12-13).

Wat het vervolg van uw verhaal betreft, moet worden opgemerkt dat u er evenmin in slaagde dit op een geloofwaardige wijze voor te stellen. Zo verklaarde u dat de taliban u 's anderendaags kwam halen uit uw huis en u onder dwang meenam, eerst naar de jungle en vervolgens naar een moskee (CGVS p.10). Uit uw beschrijvingen blijkt dat zij u in deze jungle gedurende 4 à 6 uur slagen toebrachten over uw hele lichaam, waardoor u verwond was, bont en blauw stond en overal met bloedingen te kampen had (CGVS p.15-16). U moest achteraf zelfs gedurende drie dagen in het ziekenhuis worden opgenomen waar men u injecties toediende tegen de pijn (CGVS p.18). Rekening houdend met de lichamelijke toestand waarin u zou hebben verkeerd, komt het bijzonder bedenkelijk over dat u rond middernacht (oftewel slechts enkele uren later) er waarlijk in slaagde door een raam te klauteren en drie blokken verder te stappen naar het huis van uw oom (CGVS p.16-17). De situatie die u beschrijft is bevreemdend en mist realiteitszin. Hiermee geconfronteerd, kon u louter stellen dat uw pijn niets was tegenover de vrees voor uw leven op dat moment (CGVS p.17), wat echter geen logische verklaring biedt voor voorgaande bedenking, zeker gelet op de ernst en de mate van de verwondingen waarnaar u verwees (en die moeten blijken uit het fotomateriaal dat u neerlegt). Aangaande deze gebeurtenissen werd bovendien een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld, hetgeen de zaken er niet geloofwaardiger op maakt. U getuigde namelijk ten overstaan van het CGVS dat de taliban u vanuit uw huis eerst meenam naar een andere plaats – later preciseerde u dat dit een jungle was (CGVS p.11-12) – dat zij u op die plek filmde en dat zij u, toen dit afgelopen was, naar de moskee in Haji Qalifa brachten waar u werd opgesloten in een kamer (CGVS p.10). Uit uw verklaringen opgetekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dan weer dat zij u eerst in de jungle (i.e. in het bos) slagen toebrachten, dat zij u vervolgens naar een kamer in de moskee

brachten en dat zij u pas begonnen te filmen toen u in deze kamer was aangekomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Uw lichamelijke toestand buiten beschouwing gelaten, verbaast het voorts dat er in de kamer waar u vastgehouden werd een gat in de muur zat met een raampje zonder tralies, waardoor u uiteindelijk zou zijn ontsnapt (CGVS p.17). Indien de talibs die u hadden ontvoerd werkelijk de intentie hadden u te vermoorden of u voor hun rechtbank te dagen, zoals u aangaf (CGVS p.17), kan logischerwijze worden verwacht dat zij u onderbrengen in een ruimte zonder dergelijke vluchtmogelijkheden, alsook dat zij zulke zaken op voorhand controleren. Temeer daar u zelf stelde dat u hen door hun radio's kon horen communiceren, waaruit volgt dat zij toch in de buurt van uw kamer bleven en de intentie hadden u te bewaken (CGVS p.10, 16). Dat de taliban u echter in een kamer zou opsluiten met een muuropening naar de buitenkant van de moskee, en u met andere woorden uw ontsnappingsroute op een schaalteje aanreiken, is niet aannemelijk. Wat evenmin aan te nemen valt, is hun weinig doortastende optreden na uw ontsnapping, zo daar al enig geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaarde u dat u er 10 à 15 minuten over deed om vanuit de moskee het huis van uw oom te bereiken doch u werd door niemand gevolgd en ook tijdens uw overnachting aldaar, die duurde tot de volgende ochtend, kende u nagenoeg geen problemen meer (CGVS p.17-18). Nochtans moet de woonst van uw oom in datzelfde dorp één van de eerste plaatsen geweest zijn die uw belagers in overweging zouden nemen indien zij u zochten, en mag van een groep als de taliban een beter doordacht handelen worden verwacht. Zij zouden u per slot van rekening beschuldigd hebben van spionage. Hun passieve houding na uw vermeende ontsnapping staat overigens in fel contrast met het gegeven dat zij al prompt uw huis bezochten met de intentie u te ontvoeren, reeds één dag na uw gesprek met de politiemann in het districtscentrum.

Ook de verdere etappes van uw asielrelaas missen de nodige geloofwaardigheid. Zo verklaarde u bij de DVZ nog het volgende: "Ik bracht drie dagen door in de kliniek. Mijn vader en een dorpsoudste namen een foto van mij en legden dit voor aan de rechtbank van de taliban maar zij respecteerden de dorpsoudste niet" (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS luidden uw verklaringen beduidend anders, namelijk dat uw vader foto's (van uw verwonde lichaam) had genomen en in samenspraak met een dorpsoudste besloten had om die te gaan tonen aan de talibanrechter, maar zij zouden te langen leste toch niet naar de rechtbank gegaan zijn aangezien de dorpsoudsten hem dat na het ontvangen van de dreigbrief afraadden (CGVS p.11). Ook toen er u later gevraagd werd of uw familie en de dorpsoudsten uiteindelijk de rechtbank bezochten, antwoordde u vreemd genoeg van niet, terwijl u bij de DVZ nog beaamde dat zij dat wel degelijk deden. Meegaand in uw laatste versie van de feiten, is het overigens merkwaardig dat een dorpsoudste uw vader eerst adviseerde om met de foto's naar de rechtbank te stappen, maar de dorpsoudsten hem nadien toch ontraadden om de foto's te gaan voorleggen bij de talibanrechtbank – dit omdat er bij u thuis een dreigbrief was toegekomen – en nu adviseerden om u te doen ontsnappen. Deze plotse ommakeer in hun advies weet u aan het feit dat de oudsten (door middel van deze brief) zich realiseerden dat de rechter al op de hoogte was van uw bekentenis steunend op het bewijs (i.e. de video-opname) (CGVS p.18-19), hetgeen echter bezwaarlijk logisch is. Er kan immers worden aangenomen dat deze dorpsoudsten initieel al afwisten van uw gefilmde bekentenis nog vooraleer de dreigbrief toekwam – vermits uw vader reeds na uw ziekenhuisopname foto's had getrokken en was samengekomen met een dorpsoudste (CGVS p.11) en u uw vader (en hij op zijn beurt de dorpsoudste) logischerwijze al moet hebben ingelicht van die bekentenis op video. Uw nadere uitleg na confrontatie, zijnde dat enkel uw vader in het begin naar de taliban wilde gaan maar dat de dorpsoudsten dat op hun beurt niet wilden (CGVS p.19), overtuigt niet en doet het geloof in uw verklaringen verder afnemen, daar u in uw relaas nog duidelijk had aangegeven dat uw vader samen met een dorpsoudste deze beslissing had genomen (CGVS p.11).

Voorts moet worden vastgesteld dat de dreigbrief in kwestie niet strookt met uw verklaringen daaromtrent. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat u deze brief ontving in de 7de maand van 1398 (Gregoriaanse kalender: september-oktober 2019) en dat daarin een deadline vermeld staat die inhoudt dat u uiterlijk vóór 10/07/1398 voor de talibanrechtbank moest verschijnen (CGVS p.11, 19). U verklaarde verder deze brief te hebben ontvangen op het moment dat u het ziekenhuis verliet en u naar uw moeders familie in Shari Kuna trok (CGVS p.11, 19); bij de DVZ preciseerde u daar nog 7 à 8 dagen te hebben verbleven (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Wat de door u ingediende brief betreft, moet worden vastgesteld dat deze inderdaad de Afghaanse datum 10/07/1398 ("solar hijra") en de Islamitische datum 15/2/1441 ("lunar hijra") vermeldt, doch deze datum wordt in de brief frappant genoeg niet naar voren geschoven als deadline maar wel als datum waarop de brief opgesteld lijkt te zijn, en dit tweemaal (zie "date" en datum boven "signature" en "stamp" op vertaling in adm. dossier). Deze datum van schrijven klemt daarenboven met uw andere verklaring als zou u ook op 12 of 13/07/1398 vertrokken zijn uit Afghanistan (CGVS p.9), hetgeen zou impliceren dat u al 2 of 3 dagen na het opstellen van de brief uw reis aanvatte, terwijl u bij de DVZ nog aangaf dat u nog 7 à 8 dagen in Shari Kuna hebt verbleven nadat de brief was toegekomen (zie supra). Dit alles terzijde, moet ook worden vastgesteld dat de twee parallelle data op de brief na omzetting niet lijken te stroken met elkaar, daar de Afghaanse datum

10/07/1398 in de Islamitische kalender het equivalent is van 2/2/1441 en niet van 15/2/1441 (zie landeninformatie toegevoegd aan adm. dossier). Dat een talibanrechtbank zich hierin zou vergissen, mag werkelijk bevreemdend worden genoemd en doet twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van het document dat u neerlegt. Het hoeft weinig betoog dat dit soort vaststellingen het geloof in uw asielrelaas verder in diskrediet brengen.

Tot slot moet worden aangestipt dat zowel uw vader, uw moeder, uw vrouw en uw kinderen thans nog in Abqol wonen en het daar goed stellen (CGVS p.6-7). Indien uw voorgehouden problemen met de taliban geloofwaardig zouden zijn, hetgeen cf. supra toch serieus moet worden betwijfeld, is het verder opmerkelijk dat uw familie in Afghanistan hier nauwelijks gevolgen van ondervindt. Gevraagd of zij na uw vertrek nog problemen kenden, beweerde u dat zij enkele maanden nadien bezoek kregen van de taliban met de boodschap dat u ontsnapt bent en zij u niet ongestraft zullen laten als zij u vinden (CGVS p.19). Naar eigen zeggen bedreigden zij ook uw vader zelf met straffen indien kan worden bewezen dat hij betrokken was (CGVS p.19). Het doet echter bijzonder vreemd aan dat de taliban pas enkele maanden na uw vertrek deze boodschap aan uw huis kwam verkondigen. Mocht u daadwerkelijk door hen beschuldigd zijn van spionage, ontsnapt zijn uit hun gevangenschap en geen gevolg hebben gegeven aan de deadline om voor hun rechtbank te verschijnen, zou het niet meer dan logisch zijn dat zij eerstdaags na uw ontsnapping en toch zeker onmiddellijk na hun deadline uw familie onder druk zetten. Dat zij echter meerdere maanden talmden alvorens actie te ondernemen, kan niet overtuigen.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog te wijzen op het volgende. Aangaande uw reisweg verklaarde u via Italië en Frankrijk naar België gereisd te zijn (CGVS p.9). U gevraagd waarom u geen verzoek om internationale bescherming indiende in één van deze twee landen, antwoordde u dat u ervoor gekozen had om naar België te komen omdat iedereen in Bosnië tegen u zei dat het een goede plaats is voor nieuwe migranten (CGVS p.9). Nochtans beschikken Italië en Frankrijk over een gelijkaardige asielprocedure als België, waardoor niet kan worden ingezien waarom u er ginds geen beroep op deed in de drie weken waarin u zich aldaar bevond. Van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan immers worden verwacht dat hij een verzoek om internationale bescherming indient van zodra hij daartoe de mogelijkheid krijgt. Dat u dit niet deed zonder hiervoor een afdoende reden te hebben, ondermijnt eens te meer de ernst en de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met de taliban.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen maakt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

De door u ingediende documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Uw taskara en het exemplaar van uw vader kunnen louter uw verklaringen omtrent uw identiteit, herkomst en familiesamenstelling staven. Dit zijn elementen die niet betwist worden in onderhavige beslissing. Over de dreigbrief werd eerder reeds gemotiveerd dat de datums die op het document prijken niet overeenstemmen met uw verklaringen en ook foutief omgezet zijn waardoor de echtheid ervan moet worden betwijfeld. Hierbij aansluitend wenst het CGVS aan te stippen dat uit objectieve informatie (zie landeninformatie in adm. dossier) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Voorgaande vaststellingen terzijde, is de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich al bijzonder relatief waardoor zij an sich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De bundel met foto's, waarop blauwe plekken op uw lichaam te zien zouden zijn, kunnen dat evenmin. Foto's kunnen immers eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn, of zelfs bewerkt of geënsceeneerd zijn. En zelfs al zou u met dergelijke verwondingen te kampen hebben gekregen, dan nog kan het CGVS zich louter op basis van dit beeldmateriaal er niet van vergewissen dat de door u beschreven feiten (i.e. slagen toegebracht door de taliban een de jungle t.g.v. beschuldigingen van spionage) daar waarlijk de oorzaak van zijn. Dergelijke foto's hebben enkel waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is gebleken. Ten slotte staat de enveloppe enkel uw verklaring dat uw schoonbroer u vanuit Afghanistan documenten opstuurde (CGVS p.3), niets meer en niets minder.

Uw advocaat stuurde op 17 mei 2021 via e-mail een aantal opmerkingen door in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 29 april 2021. Deze opmerkingen werden integraal doorgenomen doch dit betreft een reeks verduidelijkingen die geen betrekking hebben op bovenstaande argumentatie.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 29 april 2021, aldus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er

redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban

zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere

appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud (provincie Nangarhar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Eenzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 11 mei 2023 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 16 mei 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoorrecht zoals omvat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag zijnde het beginsel van non-refoulement, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst bespreekt verzoeker zijn asielmotieven en tracht verweerders stellingen hieromtrent te weerleggen. Hij betoogt voorts dat verweerder onvoldoende rekening houdt met alle verklaringen die hij wél heeft afgelegd en geenszins rekening houdt met de neergelegde documenten, voornamelijk de foto's van zijn verwondingen waarvan hij meent dat deze wel degelijk als een objectief begin van bewijs dienen te worden aanvaard. In dit verband meent verzoeker ook psychologische begeleiding te volgen in België. Verzoeker zet verder op een theoretische wijze het recht om gehoord te worden zoals vervat in artikel 41 van het Handvest uiteen. Hij verwijst hierbij naar het feit dat hij gehoord werd op 29 april 2021 voor de machtsovername door de taliban waardoor hij meent geen kans gekregen te hebben om bijkomende verklaringen af te leggen waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan en hierdoor artikel 41 van het Handvest geschonden wordt.

Verzoeker vervolgt met een bespreking van zijn profiel als 'verwesterd'. Hij wijst erop dat hij al sinds november 2020 in België is, hij al bijna twee jaar in Europa is wat volgens de taliban bestaat uit 'ongelovige landen' en hij hierdoor bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel zou hebben. Verzoeker meent dat verweerder niet aantoot hiermee rekening gehouden te hebben en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Hij stelt verder dat verweerder in de bestreden beslissing geen enkele motivering aanhaalt omtrent de situatie van terugkeerders, waardoor artikel 3 van het EVRM geschonden wordt. Hij voegt toe dat er geen enkele actuele informatie terug te vinden is in het administratief dossier over de situatie van terugkeerders en stelt hiermee een schending van de onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vast in hoofde van verweerder. Verder zet verzoeker op omstandige wijze een vrees voor vervolging omwille van een gepercipieerde verwestering uiteen. Hij betoogt hierbij dat zijn vrees voor de taliban gegrond is, gelet op het gebrek aan informatie over hoe de taliban afgewezen asielzoekers zullen behandelen bij een terugkeer en de uitvoering onder het 'rechtssysteem' van het

taliban-regime. Hij besluit dat een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer imminent is. Voorts verwijst verzoeker naar het 'non-refoulementbeginsel' dat een kernprincipe uitmaakt in het internationale mensenrechtencontentieux en vervat zit in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag.

Vervolgens bespreekt verzoeker de subsidiaire bescherming vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op verweerders beoordeling van zijn vrees in het kader van artikel 48/4 c) en meent dat verweerder geen rekening gehouden heeft met zijn persoonlijke omstandigheden, met name het gegeven dat hij reeds twee jaar in een volgens de taliban 'niet-moslim' land verblijft, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt. Verzoeker merkt hierbij op dat hij niet afkomstig is van het district Beshud, in de provincie Nangarhar, doch eerder van de provincie Baghlan.

Tot slot zet verzoeker in samenhang met artikel 48/4, b) de humanitaire, socio-economische situatie uiteen in Afghanistan. Hij meent dat er rekening gehouden moet worden met zijn persoonlijke omstandigheden bij de beoordeling ervan.

Doorheen het verzoekschrift staft verzoeker zijn betoog met een verwijzing naar 's Raads rechtspraak, persartikels, rechtsleer en algemene landeninformatie.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een medisch attest van 'Centre Hospitalier Universitaire de Liège' van 1 maart 2021;
- "attestation de prise en charge" van het Rode Kruis centrum 'Le Merisier' van 5 april 2022;
- "Demande d'examen" van het Rode Kruis centrum 'Le Merisier' van 22 maart 2021;
- "Demande de suivi psychologique- Fiche de Renseignements".

Er wordt tevens gewezen op volgende inventaris van de bronnen:

4. Arrest RVV van 31/03/2022 met rolnummer 270 813 (beschikbaar op: http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a270813.an_.pdf)

5. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html ;

6. EASO COI Query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised', 2 September 2020, beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf

7. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>

8. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised' van juni 2021, beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2054314/Afghanistan-Westernised-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>

9. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

10. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf)

11. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>

12. UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, August 2021, beschikbaar op <https://reporting.unhcr.org/document/223>

13. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines, beschikbaar op https://www.unhcr.org/bg/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_Voluntary-Repatriation_1996.pdf

14. Human Rights Watch, "Taliban 'Vice' Handbook Abusive", dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>)

15. Amnesty International, "New alliance to protect human rights in Afghanistan" beschikbaar op <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/03/new-alliance-to-protect-human-rights-in-afghanistan/>

16. Persartikel Al Jazeera, beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/opinions/2021/4/26/the-eu-efforts-to-repatriate-afghan-asylum-seekers-are-dangerous>

17. World Food Program at a glance, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/wfp-glance>

18. *World Food Program Afghanistan*, 17/03/2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_17%20March_FINAL.pdf
19. *Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi*, 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>
20. *WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022*, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>
21. *Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough"*, 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>
22. *Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan*, beschikbaar op <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>
23. *Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022*, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>

3.2.2. Op 28 februari 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022).
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

3.2.3. Op 2 maart 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waaraan hij volgende stukken toevoegt:

- usb-stick met foto's en video's ter staving van de moord op zijn vader;
- foto's van verzoeker en zijn vriend bij het leger;
- bewijzen van verzoekers integratie in België zijnde een tewerkstellingscontract en loonfiches.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban, die hem verdenken van spionage.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

In de eerste plaats wordt er in de bestreden beslissing inzake het ontstaan van verzoekers problemen op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Naar eigen zeggen begon alles toen u op restaurant was in het districtscentrum, een politiemans daar een kort gesprek met u aanknoopte en naderhand bleek dat iemand toen een foto van jullie had genomen die nadien in handen viel van de taliban (CGVS p.10-11). Deze gang van zaken kan echter weinig overtuigen, gelet op uw verklaringen over uw leefwereld en uw dagelijkse bezigheden in Afghanistan. Hiernaar gepeild, beschreef u dat u nooit gewerkt heeft en dat u zich nergens mee bezighield buiten het feit dat u dag in dag uit in uw huis bleef om voor de koeien te zorgen (CGVS p.8-9). Slechts één keer in de maand, om de twee maanden of driemaandelijks begaf u zich eens naar het districtscentrum voor boodschappen of nieuwe koeien (CGVS p.12-13). Met dit alles in het achterhoofd lijkt het toeval wel zeer groot dat er net op het moment van uw (korte) gesprek met de politiemans iemand aanwezig was in het restaurant die u herkend had, en dat die persoon ook nog eens contact zou hebben met de taliban van uw streek, die toch wel behoorlijk ver van de stad af lag (i.e. zo'n 45 à 50 minuten met de auto; CGVS p.12). “En mocht dit al het geval zijn, valt het bovendien moeilijk te begrijpen dat deze persoon zodanig gealarmeerd was door uw babbel met de politieagent dat hij besloot onmiddellijk een foto van jullie te nemen, vermits u zelf aangaf dat iedere dorpeling die de stad bezoekt wel eens ondervraagd wordt door de politie (CGVS p.15) en niets in uw dagelijks leven erop wees dat u ook maar enige banden had met de overheid. Nog minder plausibel is dat de taliban uit uw streek u kon herkennen aan de hand van de foto in kwestie, laat staan dat zij zo uw adres konden achterhalen. U stelde immers zelf dat de foto van veraf werd genomen, dat u erop stond in zijaanzicht en dat u niet doorhad dat iemand u aan het fotograferen was (CGVS p.14). Dat u er desondanks wel herkenbaar op was (CGVS p.14), kan bijgevolg moeilijk worden gevolgd daar u of de politieagent daar logischerwijze iets van opgemerkt moeten hebben, echter haalt u zoiets niet aan. Dat de taliban u kon herkennen omdat u 's anderendaags dezelfde kleren droeg als tijdens uw

restaurantbezoek, zijnde uw gewoonlijke bruine kleren (CGVS p.14), lijkt overigens maar vergezocht aangezien menig persoon uit uw streek er een dergelijke kledingstijl op moet hebben nagehouden. Bij dit alles komt ook nog eens dat uw verklaringen over uw gesprek met de politiemans niet volledig consistent bleken. U gevraagd letterlijk te beschrijven wat hij van u vroeg, verklaarde u dat, toen hij drie personen opnoemde, u antwoordde dat u hen kende, dat zij in uw dorp woonden en dat u verder enkel bezig was met uw koeien en daarom geen contact had met hen (CGVS p.12-13), zonder meer. U later gevraagd waarom deze agent niet meer druk op u uitoefende, beweerde u plots dat u hem ook zou geantwoord hebben dat alle plaatsen (rond uw dorp) onder de controle van die drie personen vallen (CGVS p.13), hetgeen meer informatie betreft dan u aanvankelijk aangaf. Daarnaast beschreef u in uw vrije relaas dat de politiemans na jullie gesprek het restaurant verliet (CGVS p.10) terwijl u later preciseerde dat hij na jullie gesprek eerst nog bleef lunchen en daarna pas het restaurant verliet (CGVS p. 12-13).”

Verzoeker repliceert dat het heel normaal was als de politie mensen aansprak, gezien iedereen van zijn dorp op weg naar het districtscentrum langs de checkpoint moest passeren en de politie hierdoor dus kon zien wie van welke regio/dorp was. Verzoeker betoogt dat het geenszins ongeloofwaardig is dat hij herkend werd door de politieagent in het restaurant en hem naar informatie gevraagd werd. Zo zou de politieagent geweten hebben dat verzoeker afkomstig was uit het dorp Abqol, gezien verzoeker het checkpoint gepasseerd was. Daarenboven benadrukt verzoeker dat de taliban veel spionnen heeft waardoor het zeker niet ongeloofwaardig is dat iemand hem herkende toen hij met de politieagent sprak. Verzoeker kan hier allerminst overtuigen nu verzoeker tot tweemaal toe op het CGVS verklaarde dat de politieagent aan hem vroeg van welk dorp hij afkomstig was (persoonlijk onderhoud, p.10, p. 13). Deze verklaringen stroken zodoende niet met verzoekers betoog dat de politieagent wist van welk dorp hij afkomstig was omdat hij eerder het checkpoint gepasseerd was. Daarenboven vermeldde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geenszins dat hij checkpoints moest passeren op de weg naar het districtscentrum.

Door verder te volharen in zijn verklaringen en afkomst uit een dorp/regio dat onder de controle lag van de taliban waardoor iedereen die naar het districtscentrum moest gaan in het ‘vizier’ terecht kon komen van de taliban en door te benadrukken dat de taliban veel spionnen hebben die hem zeker gevolgd zouden kunnen hebben toen hij zich naar het districtscentrum begaf, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die bovenstaande omstandige en concrete motieven kunnen ombuigen.

Verder treedt de Raad verweerder bij waar die terdege motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over het vervolg van zijn relaas niet geloofwaardig zijn:

“Zo verklaarde u dat de taliban u 's anderendaags kwam halen uit uw huis en u onder dwang meenam, eerst naar de jungle en vervolgens naar een moskee (CGVS p.10). Uit uw beschrijvingen blijkt dat zij u in deze jungle gedurende 4 à 6 uur slagen toebrachten over uw hele lichaam, waardoor u verwond was, bont en blauw stond en overal met bloedingen te kampen had (CGVS p.15-16). U moest achteraf zelfs gedurende drie dagen in het ziekenhuis worden opgenomen waar men u injecties toediende tegen de pijn (CGVS p.18). Rekening houdend met de lichamelijke toestand waarin u zou hebben verkeer, komt het bijzonder bedenkelijk over dat u rond middernacht (oftewel slechts enkele uren later) er waarlijk in slaagde door een raam te klauteren en drie blokken verder te stappen naar het huis van uw oom (CGVS p. 16-17). De situatie die u beschrijft is bevreemdend en mist realiteitszin. Hiermee geconfronteerd, kon u louter stellen dat uw pijn niets was tegenover de vrees voor uw leven op dat moment (CGVS p.17), wat echter geen logische verklaring biedt voor voorgaande bedenking, zeker gelet op de ernst en de mate van de verwondingen waarnaar u verwees (en die moeten blijken uit het fotomateriaal dat u neerlegt). Aangaande deze gebeurtenissen werd bovendien een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld, hetgeen de zaken er niet geloofwaardiger op maakt. U getuigde namelijk ten overstaan van het CGVS dat de taliban u vanuit uw huis eerst meenam naar een andere plaats - later preciseerde u dat dit een jungle was (CGVS p. 11-12) - dat zij u op die plek filmde en dat zij u, toen dit afgelopen was, naar de moskee in Haji Qalifa brachten waar u werd opgesloten in een kamer (CGVS p.10). Uit uw verklaringen opgetekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dan weer dat zij u eerst in de jungle (i.e. in het bos) slagen toebrachten, dat zij u vervolgens naar een kamer in de moskee brachten en dat zij u pas begonnen te filmen toen u in deze kamer was aangekomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5)

Uw lichamelijke toestand buiten beschouwing gelaten, verbaast het voorts dat er in de kamer waar u vastgehouden werd een gat in de muur zat met een raampje zonder tralies, waardoor u uiteindelijk zou zijn ontsnapt (CGVS p.17). Indien de talibs die u hadden ontvoerd werkelijk de intentie hadden u te vermoorden of u voor hun rechtbank te dagen, zoals u aangaf (CGVS p.17), kan logischerwijze worden verwacht dat zij u onderbrengen in een ruimte zonder dergelijke vluchtmogelijkheden, alsook dat zij zulke zaken op voorhand controleren. Temeer daar u zelf stelde dat u hen door hun radio's kon horen communiceren, waaruit volgt dat zij toch in de buurt van uw kamer bleven en de intentie hadden u te bewaken (CGVS p.10, 16). Dat de taliban u echter in een kamer zou opsluiten met een muuropening naar de buitenkant van de moskee, en u met andere woorden uw ontsnappingsroute op een schaalte

aanreiken, is niet aannemelijk. Wat evenmin aan te nemen valt, is hun weinig doortastende optreden na uw ontsnapping, zo daar al enig geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaarde u dat u er 10 à 15 minuten over deed om vanuit de moskee het huis van uw oom te bereiken doch u werd door niemand gevolgd en ook tijdens uw overnachting aldaar, die duurde tot de volgende ochtend, kende u nagenoeg geen Problemen meer (CGVS p. 17-18). Nochtans moet de woonst van uw oom in datzelfde dorp één van de eerste plaatsen geweest zijn die uw belagers in overweging zouden nemen indien zij u zochten, en mag van een groep als de taliban een beter doordacht handelen worden verwacht. Zij zouden u per slot van rekening beschuldigd hebben van spionage. Hun passieve houding na uw vermeende ontsnapping staat overigens in fel contrast met het gegeven dat zij al prompt uw huis bezochten met de intentie u te ontvoeren, reeds één dag na uw gesprek met de politiemans in het districtscentrum.”

Wat betreft bovenstaande weigeringsmotieven stelt verzoeker enkele verduidelijkingen te willen aanbrengen. Zo betoogt hij nadat hij zwaar was toegetakeld, door de taliban naar een huis gebracht te zijn geweest waar ze hem achterlieten. Hij meent dat de taliban dachten hem niet zwaar te moeten bewaken gezien hij bewusteloos en zo zwaar toegetakeld was. Verzoeker vervolgt dat hij op adrenaline is kunnen ontsnappen nadat hij vernomen had dat ze hem de volgende dag naar de talibanrechtbank zouden meenemen. Hij voegt nog toe dat de kamer waarin hij zich bevond niet in de moskee was maar hij de moskee vanuit die kamer wel kon zien en dat hij niet gefilmd werd in moskee, gezien hij bewusteloos was, doch in de jungle gefilmd werd.

Verzoeker brengt met zijn betoog echter geen valabele elementen bij die bovenstaande pertinente motieven kunnen weerleggen noch slaagt hij erin de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen. Waar verzoeker stelt dat hij gefilmd werd in de moskee en niet in de jungle, stelt de Raad vast dat hij slechts volhardt in één versie van zijn verklaringen en hiermee geen afbreuk kan doen aan zijn uitdrukkelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stipt in dit verband aan dat verzoeker ten overstaan van het CGVS, waar hij de bijstand van een advocaat genoot, heeft verklaard dat het interview bij de DVZ, hetgeen hem werd voorgelezen in het Pashtou en hij ondertekende (cf. Vragenlijst van 11 januari 2021), goed is verlopen en hij hierover geen opmerkingen had (persoonlijk onderhoud, p. 3).

De Raad bemerkt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Dat verzoeker geen eenduidige, consistente verklaringen kan afleggen over essentiële elementen van zijn vluchtrelaas doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts treedt de Raad volgende overwegingen in de bestreden beslissing bij:

“Ook de verdere etappes van uw asielrelaas missen de nodige geloofwaardigheid. Zo verklaarde u bij de DVZ nog het volgende: "Ik bracht drie dagen door in de kliniek. Mijn vader en een dorpsoudste namen een foto van mij en legden dit voor aan de rechtbank van de taliban maar zij respecteerden de dorpsoudste niet" (CGVS vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS luiden uw verklaringen beduidend anders, namelijk dat uw vader foto's (van uw verwonde lichaam) had genomen en in samenspraak met een dorpsoudste besloten had om die te gaan tonen aan de talibanrechter, maar zij zouden te langzaam leste toch niet naar de rechtbank gegaan zijn aangezien de dorpsoudsten hem dat na het ontvangen van de dreigbrief afraadden (CGVS p.II). Ook toen er u later gevraagd werd of uw familie en de dorpsoudsten uiteindelijk de rechtbank bezochten, antwoordde u vreemd genoeg van niet, terwijl u bij de DVZ nog beaamde dat zij dat wel degelijk deden. Meegaand in uw laatste versie van de feiten, is het overigens merkwaardig dat een dorpsoudste uw vader eerst adviseerde om met de foto's naar de rechtbank te stappen, maar de dorpsoudsten hem nadien toch ontraadden om de foto's te gaan voorleggen bij de talibanrechtbank - dit omdat er bij u thuis een dreigbrief was toegekomen - en nu adviseerden om u te doen ontsnappen. Deze plotse ommakeer in hun advies weet u aan het feit dat de oudsten (door middel van deze brief) zich realiseerden dat de rechter al op de hoogte was van uw bekentenis steunend op het bewijs (i.e. de video-opname) (CGVS p.18-19), hetgeen echter bezwaarlijk logisch is. Er kan immers worden aangenomen dat deze dorpsoudsten initieel al afwisten van uw gefilmde bekentenis nog vooraleer de dreigbrief toekwam - vermits uw vader reeds na uw ziekenhuisopname foto's had getrokken en was samengekomen met een dorpsoudste (CGVS p.II) en u uw vader (en hij op zijn beurt de dorpsoudste) logischerwijze al moet hebben ingelicht van die bekentenis op video. Uw nadere uitleg na confrontatie, zijnde dat enkel uw vader in het begin naar de taliban wilde gaan maar dat de dorpsoudsten dat op hun beurt niet wilden (CGVS p.19), overtuigt niet en doet het geloof in uw verklaringen verder afnemen, daar u in uw relaas nog duidelijk had aangegeven dat uw vader samen met een dorpsoudste deze beslissing had genomen (CGVS p.II).”

Verzoeker stelt te willen verduidelijken dat toen zijn vader foto's nam van zijn verwondingen er met de dorpsoudsten overeengekomen werd dat zij samen naar de talibanrechtbank zouden gaan om te

bemiddelen. Echter na het ontvangen van de brief wisten de dorpsoudsten dat de taliban hun beslissing over verzoeker reeds hadden genomen waardoor zij zeiden dat het zinloos was om nog proberen te bemiddelen en het beter zou zijn moest verzoeker vluchten.

Door te volharden in zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud kan verzoeker evenwel geen ander licht werpen op voorgaande motieven en biedt hij geen verschoning voor zijn tegenstrijdige verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg is verzoekers betoog niet afdoende.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op volgende pertinente bevindingen:

“Voorts moet worden vastgesteld dat de dreigbrief in kwestie niet strookt met uw verklaringen daaromtrent. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat u deze brief ontving in de 7de maand van 1398 (Gregoriaanse kalender: september-oktober 2019) en dat daarin een deadline vermeld staat die inhoudt dat u uiterlijk vóór 10/07/1398 voor de talibanrechtbank moest verschijnen (CGVS p.II, 19). U verklaarde verder deze brief te hebben ontvangen op het moment dat u het ziekenhuis verliet en u naar uw moeders familie in Shari Kuna trok (CGVS p.II, 19); bij de DVZ preciseerde u daar nog 7 à 8 dagen te hebben verbleven (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Wat de door u ingediende brief betreft, moet worden vastgesteld dat deze inderdaad de Afghaanse datum 10/07/1398 ("solar hijra") en de Islamitische datum 15/2/1441 ("lunar hijra") vermeldt, doch deze datum wordt in de brief frappant genoeg niet naar voren geschoven als deadline maar wel als datum waarop de brief opgesteld lijkt te zijn, en dit tweemaal (zie "date" en datum boven "signature" en "stamp" op vertaling in adm. dossier). Deze datum van schrijven klemt daarenboven met uw andere verklaring als zou u ook op 12 of 13/07/1398 vertrokken zijn uit Afghanistan (CGVS p.9), hetgeen zou impliceren dat u al 2 of 3 dagen na het opstellen van de brief uw reis aanvatte, terwijl u bij de DVZ nog aangaf dat u nog 7 à 8 dagen in Shari Kuna hebt verbleven nadat de brief was toegekomen (zie supra). Dit alles terzijde, moet ook worden vastgesteld dat de twee parallelle data op de brief na omzetting niet lijken te stroken met elkaar, daar de Afghaanse datum 10/07/1398 in de Islamitische kalender het equivalent is van 2/2/1441 en niet van 15/2/1441 (zie landeninformatie toegevoegd aan adm. dossier). Dat een talibanrechtbank zich hierin zou vergissen, mag werkelijk bevreemdend worden genoemd en doet twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van het document dat u neerlegt. Het hoeft weinig betoog dat dit soort vaststellingen het geloof in uw asielrelaas verder in diskrediet brengen.

Tot slot moet worden aangestipt dat zowel uw vader, uw moeder, uw vrouw en uw kinderen thans nog in Abqol wonen en het daar goed stellen (CGVS p.6-7). Indien uw voorgehouden problemen met de taliban geloofwaardig zouden zijn, hetgeen cf. supra toch serieus moet worden betwijfeld, is het verder opmerkelijk dat uw familie in Afghanistan hier nauwelijks gevolgen van ondervindt. Gevraagd of zij na uw vertrek nog problemen kenden, beweerde u dat zij enkele maanden nadien bezoek kregen van de taliban met de boodschap dat u ontsnapt bent en zij u niet ongestraft zullen laten als zij u vinden (CGVS p.19). Naar eigen zeggen bedreigden zij ook uw vader zelf met straffen indien kan worden bewezen dat hij betrokken was (CGVS p.19). Het doet echter bijzonder vreemd aan dat de taliban pas enkele maanden na uw vertrek deze boodschap aan uw huis kwam verkondigen. Mocht u daadwerkelijk door hen beschuldigd zijn van spionage, ontsnapt zijn uit hun gevangenschap en geen gevolg hebben gegeven aan de deadline om voor hun rechtbank te verschijnen, zou het niet meer dan logisch zijn dat zij eerstdaags na uw ontsnapping en toch zeker onmiddellijk na hun deadline uw familie onder druk zetten. Dat zij echter meerdere maanden talmden alvorens actie te ondernemen, kan niet overtuigen.”

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift deze motieven ongemoeid, zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. Bijgevolg schaarde de Raad zich achter bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota opwerpt dat zijn vader op 28 december 2022 werd vermoord door de taliban en dit tracht te staven aan de hand van foto's en video's alsook een audiogesprek moet de Raad vaststellen dat hieruit niet kan afgeleid worden in welke omstandigheden of welke periode deze werden gemaakt. Foto's en video's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze genomen zijn. Deze stukken kunnen bovendien eenvoudig geënsceeneerd worden en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld of wat kan gehoord worden noch kunnen ze worden geverifieerd.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekers vader is overleden, slaagt verzoeker er met deze stukken overigens niet in aan de tonen dat zijn vader werd vermoord door de taliban wegens zijn voorgehouden problemen nu hier geen geloof aan kan worden gehecht en gelet op de vaststelling dat zijn familie na verzoekers vertrek nog in Abqol verbleef zonder gevolgen te ondervinden van verzoekers problemen.

Dat zijn vader jaren later vermoord zou worden omwille van verzoekers voorgehouden problemen met de taliban kan niet overtuigen.

Bij gebrek aan enig dienstig verweer kan evenmin afbreuk gedaan worden aan volgende overwegingen:

“Volledigheidshalve wenst het CGVS nog te wijzen op het volgende. Aangaande uw reisweg verklaarde u via Italië en Frankrijk naar België gereisd te zijn (CGVS p.9). U gevraagd waarom u geen verzoek om internationale bescherming indiende in één van deze twee landen, antwoordde u dat u ervoor gekozen had om naar België te komen omdat iedereen in Bosnië tegen u zei dat het een goede plaats is voor nieuwe migranten (CGVS p.9). Nochtans beschikken Italië en Frankrijk over een gelijkaardige asielpcedure als België, waardoor niet kan worden ingezien waarom u er ginds geen beroep op deed in de drie weken waarin u zich aldaar bevond. Van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan immers worden verwacht dat hij een verzoek om internationale bescherming indient van zodra hij daartoe de mogelijkheid krijgt. Dat u dit niet deed zonder hiervoor een afdoende reden te hebben, ondermijnt eens te meer de ernst en de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met de taliban.”

De Raad treedt verweerder tot slot bij waar die in de bestreden beslissing op terechte wijze argumenteert dat de door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen: *“Uw taskara en het exemplaar van uw vader kunnen louter uw verklaringen omtrent uw identiteit, herkomst en familiesamenstelling staven. Dit zijn elementen die niet betwist worden in onderhavige beslissing. Over de dreigbrief werd eerder reeds gemotiveerd dat de datums die op het document prijken niet overeenstemmen met uw verklaringen en ook foutief omgezet zijn waardoor de echtheid ervan moet worden betwijfeld. Hierbij aansluitend wenst het CGVS aan te stippen dat uit objectieve informatie (zie landeninformatie in adm. dossier) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Voorgaande vaststellingen terzijde, is de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich al bijzonder relatief waardoor zij an sich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De bundel met foto's, waarop blauwe plekken op uw lichaam te zien zouden zijn, kunnen dat evenmin. Foto's kunnen immers eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn, of zelfs bewerkt of geënsceeneerd zijn. En zelfs al zou u met dergelijke verwondingen te kampen hebben gekregen, dan nog kan het CGVS zich louter op basis van dit beeldmateriaal er niet van vergewissen dat de door u beschreven feiten (i.e. slagen toegebracht door de taliban een de jungle t.g.v. beschuldigingen van Spionage) daar waarlijk de oorzaak van zijn. Dergelijke foto's hebben enkel waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is gebleken. Ten slotte staaf de enveloppe enkel uw verklaring dat uw schoonbroer u vanuit Afghanistan documenten opstuurde (CGVS p.3), niets meer en niets minder.”*

Verzoeker repliceert dat verweerder onvoldoende rekening houdt met de verklaringen die hij wél heeft afgelegd en geenszins rekening houdt met de documenten die werden neergelegd, voornamelijk met de foto's van zijn verwondingen. Hij betoogt dat deze documenten wel degelijk als een objectief begin van bewijs moeten worden aanvaard.

Verzoeker overtuigt hier allerm minst, immers volhardt hij louter in de neergelegde documenten zonder valabele argumenten bij te brengen die bovenstaande vormelijke en inhoudelijke beoordeling kunnen ombuigen.

Waar verzoeker aanvoert ook psychologische begeleiding in België te volgen waarmee verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden, moet de Raad opmerken dat verzoekers verwijt niet dienstig is nu hij eerder geen gewag heeft gemaakt van mentale moeilijkheden.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 11 januari 2021)

Ook in het kader van zijn verklaring bij de DVZ stelde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ van 11 januari 2021, vraag 28).

Daarnaast bemerkt de Raad dat verzoeker thans hoe dan ook niet duidt hoe zijn beweerde mentale moeilijkheden een invloed kunnen gehad hebben op zijn verklaringen. Uit de neergelegde stukken blijkt geenszins dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Zo wordt een attest toegevoegd inzake de ten laste neming van de kosten van een niet nader gespecificeerde consultatie op 5 april 2022 doch uit dit stuk kan geenszins enige diagnose afgeleid worden laat staan dat verzoekers aangehaalde mentale moeilijkheden een invloed hebben gehad op zijn afgelegde verklaringen. Verder wordt een aanvraag tot psychologische begeleiding toegevoegd waarin wordt gesteld dat verzoeker aandringt op een psychologische opvolging en waarin onder meer gewag wordt gemaakt van “grande détresse”, “troubles anxieux en “cauchemars” (eigen vrije vertaling: grote onrust,

angststoornissen, nachtmerries) maar hieruit kan niet blijken dat de vermelde symptomen behalve op verzoekers eigen verklaringen ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.

De Raad wijst er verder op dat de neergelegde stukken niet gelden als sluitend bewijs voor verzoekers vrees of voorgehouden problemen nu hieruit geenszins met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kunnen blijken waarin de mentale problemen werden opgelopen en de hulpverleners zich hiervoor dienen te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/psychiatrische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Ook het medisch rapport van 1 maart 2021 waarin verzoeker wordt gediagnosticeerd met een slokdarmontsteking en zweren volstaat gelet op het voorgaande niet om een ander licht te werpen op verzoekers onaannemelijke en inconsistente verklaringen.

Zodoende kan verzoeker met de neergelegde stukken de bovenstaande pertinente weigeringsmotieven niet ontkrachten.

Volledigheidshalve wordt omtrent de aangevoerde medische problematiek nog aangestipt dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Hierbij moet aangestipt worden dat verzoeker in casu geenszins aantoonde dat hij omwille van de aangevoerde medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

In verzoekers aanvullende nota van 2 maart 2023 worden nog foto's gevoegd van verzoeker en zijn vriend bij het Afghaanse leger. Verzoeker wenst hiermee aan te tonen dat hij vrienden en kennissen heeft bij het Afghaanse leger waardoor ook hij werd geïdoleerd door de taliban.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de bijgevoegde foto's niet worden kan afgeleid in welke omstandigheden of welke periode deze foto's werden gemaakt. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze genomen zijn. Zij kunnen bovendien eenvoudig geïmagineerd worden en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd.

Bovendien moet vastgesteld worden, dat zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeker kennissen en vrienden had die eerder werkzaam waren voor het Afghaanse leger, hij niet aantoonde dat hij hierdoor werd geïdoleerd door de taliban gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

De Raad merkt verder op dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger, laat staan van vrienden en kennissen van personen die werkzaam waren voor het Afghaanse leger (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid, hetgeen in casu niet van toepassing is nu uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat de taliban op zoek zijn (geweest) naar zijn vriend.

Verzoeker maakt zodoende geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk door louter te wijzen op het gegeven dat hij vrienden en kennissen heeft die eerder werkzaam waren voor het Afghaanse leger.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.4.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk

of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factotalibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesties”* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een

samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-factotalibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-factotalibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn

teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-factotalibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alsoo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA,

waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie en naar zijn verblijf van twee jaar in België maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Verzoeker brengt geenszins concrete elementen bij die een afdoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota een deeltijds tewerkstellingscontract van bepaalde duur uit 2021 en loonfiches uit 2022 toevoegt, merkt de Raad op dat deze elementen lovenswaardig zijn maar nog niet maken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "to play the game" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In casu kan niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet aannemelijk gemaakt.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn 27 jaar in Afghanistan heeft verbleven en in zijn kindertijd 4 à 5 jaar naar de madrassa is gegaan (persoonlijk onderhoud, p. 8), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan, alwaar hij pas vertrokken is ruim na zijn meerderjarigheid, al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont verder niet aan dat hij geen familiaal netwerk meer zou hebben in zijn regio van herkomst, waaronder zijn ouders, zijn vrouw en vier kinderen en zijn zus (persoonlijk onderhoud, p. 6) waarbij wordt opgemerkt dat verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan contact heeft gehad met zijn schoonbroer die in Afghanistan is gebleven (persoonlijk onderhoud, p. 7). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaart de islam (soenniet) als religie te hebben (Verklaring DVZ van 11 januari 2021, p. 6).

Waar verzoeker wijst op het leven onder Talibanbewind en betoogt dat zijn vrees voor de Taliban gegrond is, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en

geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Zo verzoeker op verschillende plaatsen doorheen het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.4.3. Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling

voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('*predominantly*') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële

crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidden tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Tezelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de facto overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Hierbij dient volledigheidshalve aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij niet meer zou kunnen rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde immers dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan contacten heeft onderhouden met zijn familie, namelijk met zijn schoonbroer (persoonlijk onderhoud, p. 7) en dat zijn vier kinderen en vrouw bij zijn ouders inwonen.,

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt

gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is

aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Baghlan kende ACLED aan 12 incidenten geoprecisiecode 3 toe. Het gaat om gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van het NRF op de taliban, een onderling conflict binnen de taliban waarbij een talibancommandant een andere heeft gedood (battles); een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen hijab droeg in de omgeving van de bazaar, de arrestatie met geweldpleging van personen met banden met voormalige overheidsvertegenwoordigers, een incident gericht tegen een voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, de ontvoering van een Afghaans-Iraans politiek activist (violence against civilians).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en

(internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, in casu de provincie Baghlan. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij verweernota van 11 mei 2023 en aanvullende nota van 28 februari 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker opmerkt dat hij afkomstig is van de provincie Baghlan en niet van de provincie Nangarhar zoals verweerder vermeldde in zijn bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat dit een materiële vergissing moet betreffen in hoofde van verweerder gezien bij de uiteenzetting van het feitenrelaas in de bestreden beslissing de herkomst van verzoeker wel correct wordt benoemd. Deze materiële misslag kan bovendien geen afbreuk doen aan voorgaande analyse van de veiligheidssituatie.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, moet herhaald worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en verzoeker bovendien niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu meer wel geactualiseerde informatie voorligt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. De Raad bemerkt hierbij dat verzoeker, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder punt 3.3.4.2., geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn verblijf in een "niet-moslim land" waardoor hij als "verwesterd" zal gepercipieerd worden bij terugkeer naar Afghanistan.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Inzake de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals omvat in artikel 41 van het Handvest moet de Raad er vooreerst op wijzen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 april 2021 uitvoerig werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij

kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gehoord werd vóór de machtsovername door de taliban en hij niet de kans kreeg bijkomende verklaringen af te leggen waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan en meent dat indien hij opnieuw gehoord zou geweest zijn, hij had kunnen duiden welke invloed de machtsovername op zijn persoonlijke situatie heeft gespeeld, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst kan opgemerkt worden dat verweerder middels de bestreden beslissing de gewijzigde situatie in Afghanistan mee in rekening heeft gebracht en tevens in zijn aanvullende nota van 28 februari 2023 de landeninformatie heeft geactualiseerd.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het gegeven dat verzoeker niet opnieuw werd gehoord hem overigens geenszins de mogelijkheid ontnaemt om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en de aan de Raad bijgebrachte stukken middels het verzoekschrift en middels de aanvullende nota is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie supra).

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Een schending van het hoorrecht zoals omvat in artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag is niet aan de orde.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU